

Zefanja 3:12

“Maar ik zal in het midden van u doen overblijven een arm en ellendig volk; die zullen op de Naam des HEEREN vertrouwen.”

Het Evangelie 1 bron 2 kracht 3 vrucht

Gemeente, doopouders,

Zefanja. Net als Nahum en Habakuk leeft deze profeet in de nadagen van het 2e stammenrijk Juda. Rond 620 voor Christus. Het ziet er niet best uit in Juda en Jeruzalem. Hij noemt het, de stad van God!, de ijselijke, bevleete en verdrukkende stad. Ijselijk betekent opstandig, ontevreden. Hardleers. Bevleekt, dwz. bevleekt met zonden. Zefanja loopt eens rond en zag in hoofdstuk invloeden van Assyrië. Afgodspriesters. Bijgelovigheden. De wet van God wordt met voeten getreden. Lichtvaardig. Verdrukkend, dwz.: de ware gelovigen krijgen het steeds moeilijker. En de zwakken: wezen en weduwen, ook.

En dan zijn wij midden in onze tijd. In de tijd waarin Steff op zal groeien als hij het leven krijgt. Onze samenleving kent dezelfde trekken. Hardleers. Er was de economische en financiële crisis. Heeft Nederland tot God geroepen? De tucht van God verstaan? Teruggekeerd naar de heiliging van de zondag? Juist de andere kant op. Ijselijk, zou Zefanja zeggen. Hardleers, niet op God geacht. Hooguit is gezegd: waarom gebeurt dit allemaal, is dit nou een God van liefde? Bevleekt. De samenleving is bevleekt met zoveel overtredingen van Gods gebod. Invloeden van allerlei religieuze soort. Boeddhabeeldjes, Halloween en yoga. Sport en popmuziek verslaan hun duizenden en zijn belangrijker dan erediensten. Porno vult het straatbeeld in grote steden en een groot deel van YouTube en internet. Tot in de kerk toe: er wordt goedgepraat wat God verbiedt, bv de vrouw in het ambt en het Woord over toorn en oordeel wordt niet meer genoemd. Verdrukkend. Wat zwak is en geen stem heeft wordt niet geacht. Ongeboren leven. Leven dat voltooid heet en daarom geholpen wordt om er een einde aan te komen. En de verkeerde weet van geen schaamte. Het wordt openlijk gezegd tot in de 2^e Kamer toe. Verdrukkend, het wordt er voor christenen in de toekomst misschien niet makkelijker op.

Zefanja kondigt daarom het oordeel aan. Gods lankmoedigheid is aan de grens aan het komen. En dat oordeel is gekomen. Zo'n 35 jaar later: 586 voor Christus, heeft Babel Juda ingenomen, Jeruzalem verwoest en de meesten gedeporteerd naar Babel. En wie zal zeggen hoe in Nederland over 35 jaar de situatie is, de situatie voor christenen is. In 2051. Wie zal het zeggen?

In zo'n tijd groeien wij en onze kinderen op. Tijd van hardleersheid, desinteresse in God, tijd van zondevlekken die onbeschaamd worden gemaakt. Tijd van verachting van wat zwak en stemmeloos is. En wij? En onze kinderen? Die zijn geen haar beter. Daar is de Bijbel wel duidelijk in. Daar is de heilige Doop wel duidelijk in. Dat wij in zonden, dus ook de zonden van onze tijd, ontvangen en geboren zijn. Dat alles wat we in de samenleving zien in het groot, in ons aller hart leeft in het klein.

Wie zijn kind op de rechte manier ten doop heeft gehouden, die zegt of denkt niet: och, dat zou mijn kind nooit doen. Daar ben ik niet zo bang voor. Wie zichzelf kent, die weet, ons kind dat vlees van ons vlees is, dat is geen haar beter. Het ten doop houden dan gaf aan: waardoor ons de onreinheid van onze zielen wordt aangewezen. Wat leeft in de samenleving en wat leeft in ons hart, dat klikt precies. Dat trekt enorm aan. Hardleersheid tav God, openheid tav afgodische invloeden, verdrukking van alles wat mij niet te pas komt en anders is dan ik. Dat wil naar elkaar toe. Zo is het bij mij, als doopouder, als volwassene, als jongere, zo is het al in ons kind, onze baby.

Waar gaat dat heen met onze baby? Met ons gezin? Met onszelf? Wie de Schrift serieus neemt, zichzelf kent, en zijn doop gelooft, die weet: uit ons geen verwachting. Van ons uit geen hoop en heil te verwachten. Gelooft u dat? Nemen we dat serieus? We lezen toch niet te makkelijk over het begin van de eerste doopvraag heen? Aangezien wij met onze kinderen in onze ontvangen en geboren en daarom aan allerhande ellendigheid, ja aan de verdoemenis zelf onderworpen zijn..... Wie daar overheen leest, gooit in feite de kinderdoop al weg.

1 de bron

Maar Ik zal....! Er zullen er in God geloven en Hem trouw blijven. Er zullen er ook in de toekomst voor het Woord buigen en zalig worden. Want zegt God: Ik zal..... En daar hebben we de Heilige Doop voluit. Die verzegelt en bevestigt dat: Ik zal....zegt de HEERE. Ik zal zorgen dat Mijn Kerk blijft groeien en toenemen. Uit elke generatie weer! Ik zal..... En de heilige Doop laat zien: dat is omwille van het bloed van het Lam.

En het mooie is, het rijke is dat daar geen 'als...' voorstaat. Zo van: als jij mij zoekt, dan zal Ik..... als jij naar Mij vraagt, dan zal Ik.... als jij je richt op Mij, dan zal Ik.... Nee. Niks geen 'als jij, dan zal Ik.....'. Maar; Ik zal... voordat jij, en zonder dat jij. Ik zal..... En de doop, juist de kinderdoop laat dat zien, dat God dat zegt puur vanuit Zichzelf. Voordat en zonder dat een mensje dat zoekt en vraagt en wil. En zalig als je ging

verstaan: en daarom kan het voor mij. Want elk 'als....' zou voor mij te veel gevraagd zijn. Zoeken, richten, willen, verlangen het komt er niet vanuit mezelf. En bij onze kinderen ook niet. Maar U zegt: Ik zal..... . Middenin het moeras waar wij inliggen en ons geen centimeter uit omhoog kunnen werken, daalt het touw neer uit de hemel. Ik zal. Een touw uit Gods hart. Ik zal, zegt en verzegelt de HEERE.

Daar is hoop en verwachting voor ons en onze kinderen. Onze jonge kinderen, onze opgroeiende kinderen, onze afdwalende kinderen. Ik zal... zegt de HEERE. Breng ze biddend bij Hem.

2 de kracht

Wat gaat er dan gebeuren? Als God zegt: Ik zal....? Dan zullen zij op de Naam des HEEREN betrouwen. Dus dat is je redding ook in deze tijd: dat je op de Naam des HEEREN vertrouwt. Dat is weer heel helder verwoord in de Heilige Doop. De Naam des HEEREN. Ik doop u in de Naam des Vaders en des Zoons en des Heiligen Geestes. En de Naam van de Vader, Die verzegelt ons dat Hij ons opneemt in Zijn verbond. Dan staat het doopwater voor het gericht. Door het water van het gericht heenhaalt om de Zijne te zijn. Om te delen in Zijn zorg die van alle goed verzorgt en alle kwaad weert of ten onze beste keert. En de Naam van de Zoon, die verzegelt ons dat Hij wast in Zijn bloed van alle zonden. Dan staat het doopwater voor het bloed van Christus. Dat wast van zonden, dat verlost uit de heerschappij van de boze en vrede met God geeft. En de Naam van de Heilige Geest. Dan staat het water voor de Heilige Geest, Die reinigt en zuivert. Die een nieuw hart geeft dat verlangt Hem te dienen, te strijden tegen de zonde, te leven naar Gods geboden. De Naam des HEEREN.

En wat is onze enige redding? Te betrouwen op de Naam des HEEREN. Dat woord kwamen wij enkele weken geleden tegen in Nahum 1:7. Dat woord voor betrouwen dat is letterlijk: zich verbergen, verstoppen. Om te schuilen voor het gevaar. Hier is het ernst. Denk aan een vogeltje. Dat ineens een grote kraai aan ziet komen. En dat vogeltje vliegt en vliegt en schiet een rotsspleet in. Verbergt zich. Zodat de kraai er niet bij kan komen. Nou is het wel zo, hoe groter die vogel wordt, hoe minder snel hij dat zal doen. Alleen bij hele grote andere vogels, arenden, maar voor een kraai of merel is het niet bang meer.

Verbergen. Als er gevaar is. Gevaar van de last van het leven. Van je schuld die op je rust. Van zonden en verzoeken die op je afkomen. Maar daar is de HEERE, de Rots. De Vader, Die alle kwaad weert of ten beste keert. De Zoon Die wast in Zijn bloed van alle zonden. De Heilige Geest Die vernieuwt en krachten geeft. Verberg je in Hem. Vlucht tot

Hem, in Hem. HEERE, help mij, red mij. Ik ben in gevaar, ik kan het zelf niet.

Maar wie doet dat? Niemand. Niemand? Nee, van nature niemand. Er is niemand die God zoekt tot niet één toe. Niemand, ook het liefste kind niet en de meest trouwe kerkganger niet. Misschien is dat juist de worsteling van je leven en van je hart. Om nou echt te vertrouwen op de HEERE. Maar dat lukt maar niet, dat wordt altijd weer door twijfel overmant. Of door dat gevoel van: ik red het wel, laat maar, dat loopt wel los en hup, weer een dag begonnen zonder gebed.

Maar dan is er Evangelie: Ik zal en zij zullen zegt onze tekst. Dat is het Evangelie. Ik zal en zij zullen. Verzegeld aan Steff, verzegelt in de doop. Ik zal zegt God en zij zullen betrouwen. Want Ik zal zorgen voor een arm en ellendig volk.

Nou, dat heb je niet gehoord denk ik, Algon en Suzanne, op kraambezoek. Mensen wensen je dan allicht iets toe. En het is goed om daar goed over na te denken. Zodat we wat meer te zeggen hebben dan: nou, dat het maar een grote vent mag worden, dat-ie maar gauw groot mag worden. Of zelfs: dat je er maar veel van genieten mag. Als christen hebben we toch wel wat meer te wensen op kraambezoek of niet? Maar dat van Zefanja. Die komt op kraambezoek en zegt: gefeliciteerd met de geboorte van Steff en dat het maar een arm en ellendig manneke mag worden. Dat heeft nog niemand jullie toegewenst. En toch: Zefanja doet het.

Arm en ellendig. In de zin van bedelend. Wie arm en ellendig is, bedelt. Vraagt, smeekt. En dat wordt bedoeld in geestelijk opzicht: arm en ellendig van geest. Wat geestelijke vermogens en gezindheden betreft. Kracht om tegen de zonde te strijden, wil om God te zoeken, wijsheid om God te kennen en te dienen. En om ons daarin arm te maken moet God heel wat afgraven. Want we denken nogal wat van onszelf. Dat we toch niet overal te slecht voor zijn, dat we toch niet al te gek het zullen maken. En dan is het net met zandgraven. Steeds rolt er weer zand terug in de kuil. Weer afgraven. Net zolang tot je bedelt, bedelt bij God.

En dat wenst Zefanja jullie toe voor Steff. Nou, sterker nog: hij belooft het jullie namens God. Ik zal een arm en ellendig volk laten blijven. En omdat Ik zal, zullen zij zich verbergen. Dat is het hele Evangelie. Ik zal en zij zullen. En zij zullen omdat God zal. Dat is Evangelie voor wie maar niet geloven kan, niet vertrouwen kan. HEERE, als U zult, dan zal ik. Grijp dat touw maar aan boven het moeras. Leg je hand maar op je doop. HEERE, doe wat U beloofd hebt. Ik zal....

Dan is het ook precies zuiver. Twee zijden van dezelfde geloofsmedaille. Niet alleen arm en ellendig je weten, en dan blijven steken in moedeloosheid en twijfelmoedigheid, maar ook op God betrouwen. Niet alleen op God betrouwen, of zeggen dat je dat doet, maar ook jezelf hulpeloos en verloren wetend zodat je echt vlucht tot Hem en zo vertrouwt.

En dan is het precies andersom: hoe groter je wordt, hoe vaker je je verbergt. Eerst verborg je je alleen in de HEERE bij grote lasten, grote zonden, enorme verzoeken. Van kleine beproevingen, kleine zonden en klein verzoeken dacht je: och dat red ik wel, dat speel ik wel klaar. Maar dat werd steeds anders. En ook voor kleine beproevingen, kleine zonden, kleine verzoeken zoek ik de HEERE, want ik ben zo zwak. Ieder uur ieder ogenblik ben ik in gevaar. Elke morgen vlucht ik in Hem. Ik kan het geen dag missen.

Degenen die op Hem vertrouwen. Ben jij er zo één? Bent u er zo één? Het gevaar is te groot om het niet te doen. Ik ben te zwak om het niet te doen. De HEERE is te goed om het niet te doen. Bent u, jij er zo één?

En hoe dat komt, dat mijn leven zo geworden is? Doordat God mij arm en ellendig maakt. Doordat Hij mij leerde bedelen en smeken en vluchten tot Hem. Door de Heilige Geest. Omdat Hij mij heeft gekocht op Golgotha's heuvel. Omdat Jezus mij heeft gekocht en voor mij Zijn bloed gaf. Doordat Hij heeft vervuld: Ik zal..... Doordat God vanuit Zijn welbehagen dat tot mij zei. Vanuit eeuwige liefde, verkiezend welbehagen. In de Doop verzegeld. Door U, door U alleen om het eeuwig welbehagen.

3 de vrucht

Daarom zegt onze tekst ook: maar Ik zal doen overblijven. Doen overblijven. Door de tijden heen die vol verzoeking zijn. Ijselijk, bevuurd en verdrukkend. Toen in Jeruzalem, nu in onze tijd. Door de gerichten heen die komen zullen. Toen de val van Jeruzalem en de ballingschap vanaf 586. Nu en in de toekomst: wie zal het zeggen? Zelfs door het laatste gericht heen. Als Gods heilige Majesteit de wereld richten zal en ieder mens persoonlijk voor Zijn rechterstoel zal stellen. Ik zal doen overblijven.

Wie. Nou, diegenen die arm en ellendig op Zijn Naam betrouwen. Daar herkennen we weer de ware profetie aan. Die spreekt niet in het algemeen, niet in termen die wij mensen kunnen turven. Ik zal doen overblijven degenen die in de kerk zitten, die belijdenis hebben gedaan, die gedoopt zijn. Nee, de ware profetie spreekt anders. Ook

binnen de verbondsgemeente. Verdeelt de verbondsgemeente in tweeën. Lees maar de tegenstelling tussen vers 11 en 12. Vers 11: Ik zal uit uw midden wegnemen. Vers 12. Maar Ik zal in uw midden doen overblijven. Ik zal uit uw midden wegnemen en in uw midden doen overblijven. Op het erf van het verbond. De kring van de gedoopten. Zoals we nu in de kerk zitten: Ik zal uit uw midden wegnemen. Wie? De hoogmoedigen. Die zich verheffen. Op het verbond of op hun visie op het verbond. Dat zijn mensen die zijn als bergbeklimmers die allemaal een touw meekrijgen. Dus ze kunnen allemaal de hoogste rotsen opkomen. Ze hebben het middel in hun rugzak zitten. Maar die het niet gebruiken. Omdat ze denken: ik kan het wel zonder. of omdat ze denken: nou, dan kom ik er toch niet, dan blijf ik halverwege zitten. Of dan loop ik terug naar beneden. Wat zou dat? Wie zegt dat ik boven moet komen?

Gedoopten, met de zak van beloften op hun voorhoofd. Maar die de beloften nooit aangrijpen, nooit gebruiken. Omdat je denkt: ik red het zo wel. Ik doe mijn best, ik bid en ik lees en ik ga naar de kerk, en ik geloof. En voorlopig houd ik dat wel vol. Bent u, jij er zo één? Hoogmoedigen, nooit arm en ellendig geworden. Of omdat je denkt: nou en, dan kom ik er toch maar niet? Dan kom ik toch niet in de vrede met God? Wat kan mij dat eigenlijk schelen? Ik heb het liever hier naar mijn zin. Ik maak er liever hier wat moois van. Dan maar geen vrede met God enz. Bent u, jij er zo één?

Dan zal Ik uit uw midden wegnemen deze en die die zo hoogmoedig is en leeft. Verbondskind, ja, gedoopt, ja. De belofte ontvangen, ja. Maar: door ongeloof krachteloos gemaakt. Door ongeloof verbroken. En zegt God, Ik zal u wegnemen. De verzoeking zal u meesleuren. Vroeg of laat houdt het geen stand. De vorm van kerkgang niet meer, de belijdenis van je lippen niet meer. Ik zal u wegnemen. In het gericht wegnemen en buiten werpen in de buitenste duisternis.

Ik zal doen overblijven. In de tijd van verzoeking en algehele kerkverlating. In de tijd van oordelen en verdrukking, en in het laatste oordeel. Waarin velen zullen worden weggenomen, zullen afvallen, zullen omkomen voor eeuwig. Maar ik niet. Overgelaten. Staande gebleven. Omdat de HEERE zegt: Ik zal doen overblijven. En de overgeblevenen zullen geen onrecht doen, maar jagen naar heiliging, geen leugen spreken maar Mijn Naam belijden tot de dood. Zullen weiden en neerliggen en niemand zal ze verschrikken.

Maar Ik zal in uw midden doen overblijven... die arm en ellendig op de Naam des HEEREN betrouwen. Overblijven. Daar zit iets in van: een rest, een overblijfsel. Je ziet dat we eens. In Haften bijvoorbeeld. Dat vroeger ergens een kasteel stond. Maar in oorlogstijd is dat kasteel

verwoest. Er staat nog één hoek, of één toren over. Overgebleven, overgelaten. Terwijl het andere deel verwoest is, ten prooi gevallen aan de vlammen. Zo zal Ik doen overblijven, zegt de HEERE. Daar zit iets in van: het is het mogelijk! Denk aan een auto-ongeluk of busongeluk. Waarbij een aantal inzittenden om het leven is gekomen, en jij bent als overlevende eruit gekomen. In leven gebleven. En je staat te knikken op je knieën: hoe is het mogelijk? Waarom ik?

Ik zal doen overblijven. Door de dag heen, door de dag van de wederkomst heen. Zal Ik doen overblijven. En wij zullen zeggen: we zijn erdoor gekomen. Wonderlijk. We zijn er doorheen gekomen. Want U deed overblijven, U gaf niet prijs, U hield vast.

Amen